

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Циклонът (1/24)

Дороти живееше наред обширните прерии на Канзас с чичо Фенри, който беше фермер, и леля Ем, която беше жена на фермер. Къщата им беше малка, дървеният материал за построяването ѝ трябваше да се пренесе с фургон на много мили разстояние. Имаше четири стени, под и таван, които представляваха една стая; а тази стая побираше изглеждаща ръждясала печка, шкаф за чиниите, маса, три или четири стола и леглата. Чичо Фенри и леля Ем имаха голямо легло в единия ъгъл, а Дороти - малко легло в другия. Нямаше таван или мазе - освен малка дупка, изкопана в земята, наречена циклоненото мазе, където семейството можеше да отиде в случай, че се издигнеше някоя от онези огромни вихрушки, достатъчно мощна да унищожи всяка сграда по пътя си. В него се влизаше през капака в средата на пода, откъдето една стълба водеше надолу към малка тъмна дупка.

Когато Дороти застанеше на прага и се огледаше, тя не можеше да види нищо друго освен големите сиви прерии от всяка страна. Нито дърво, нито къща разчупваха широкия простор от равнинен пейзаж, който достигаше до ръба на небето във всички посоки.

Слънцето беше опекло разораната земя, превръщайки я в сива маса с малки пукнатини по нея. Дори тревата не беше зелена, тъй като слънцето беше изгорило върховете на дългите стръкове, докато не се превърнат в същия сив цвят, който можеше да се види навсякъде. Някога къщата беше боядисана, но слънцето подкожуши боята, а дъждовете я отмиха, и сега къщата беше скучна и сива, както всичко останало. Когато леля Ем дойде тук да живее, тя беше млада красива съпруга. Слънцето и вятърът промениха и нея. Те отнеха блясъка в нейните очи и ги направиха неярко сиви; отнеха червенината от нейните страни и устни и те също станаха сиви. Тя беше слаба и суха, никога не се усмихваше сега. Когато Дороти, която беше сираче, дойде първоначално при нея, леля Ем беше толкова стъписана от детския смях, че изпищяваше и слагаше ръка на сърцето си всеки път, когато веселото гласче на Дороти достигнеше ушите ѝ; и тя все поглеждаше малкото момиченце с почуда, че е успяла да намери нещо, за което да се засмее.

Чичо Фенри никога не се смееше. Той работеше усилено от сутрин до вечер и не знаеше какво е радост. Той също беше сив - от дългата си брада до грубите си ботуши, изглеждаше строг и сериозен и рядко говореше.

Тото караше Дороти да се смее и я спасяваше от това да порасне толкова сива като обкръжението си. Тото не беше сив; той беше малко черно кученце с дълга

копринена козина и малки черни очички, които блестяха весело от двете страни на забавното му мъничко носле. Тото играеше по цял ден, а Дороти играеше с него и много го обичаше.

Днес обаче те не играеха. Чичо Фенри седна на прага и гледаше тревожно небето, което беше още по-сиво от обичайното. Дороти стоеше на вратата с Тото в ръце и също гледаше небето. Леля Ем миеше чиниите.

Далеч от север чуваха ниския вой на вятъра, а чичо Фенри и Дороти можеха да видят как дългата трева се кланяше на вълни пред бурята. След това дойде рязко свистене във въздуха от юг и обръщайки очите си натам, те видяха вълнички в тревата, идващи и от тази посока.

Внезапно чичо Фенри стана.

- Идва циклон, Ем - извика той на жена си. - Ще отида да се погрижа за добитъка. - После той побягна към хангарите, където държаха кравите и конете.

Леля Ем захвърли работата си и дойде на вратата. От един поглед ѝ стана ясно за приближаващата опасност.

- Бързо, Дороти! - изкрещя тя. - Бягай в мазето!

Тото скочи от ръцете на Дороти и се скри под леглото, а момичето се затича да го хване. Леля Ем, уплашена до смърт, отвори капака на пода и слезе по стълбата в малката тъмна дупка. Дороти най-сетна хвана Тото и тръгна да последва леля си. Когато беше наполовина път до средата на стаята, се чу страшен писък от

вятъра и къщата се заклати толкова силно, че тя загуби почва под краката си и внезапно седна на пода. Тогава се случи нещо странно.

Къщата се завъртя два или три пъти и се издигна бавно във въздуха. Дороти усети, че сякаш се издига с балон.

Северните и южните ветрове се срещнаха там, където беше къщата, и тя се оказа в окото на бурята. В средата на циклона въздухът обикновено е неподвижен, но огромният натиск на вятъра от всяка страна на къщата я издигаше все по-високо и по-високо, докато не се оказа на самия връх на циклона; остана там и беше отнесена на мили разстояние с такава лекота, както би било едно перце.

Беше много тъмно, а вятърът виеше ужасяващо около нея, но Дороти откри, че се вози доста леко. След първите няколко завъртания на вятъра и веднъж, когато къщата се наклони доста, тя усети, че е сякаш се люлее нежно като бебе в люлка.

На Тото не му хареса. Той бягаше из стаята, тук и там, лаейки силно, но Дороти седеше мирно на пода и чакаше да види какво ще се случи.

Веднъж Тото се приближи твърде много до капака на пода и падна вътре; в началото малкото момиченце си помисли, че го е загубило. Но скоро видя едно от ушите му да стърчи през дупката, тъй като силния натиск на въздуха го държеше нависоко, така че не можеше да падне. Тя долази до дупката, хвана Тото за

ухото и го довлече обратно до стаята, като след това затвори капака, така че да не се случват повече инциденти.

Минаваха час след час и Дороти бавно преодоля уплахата си; но се почувства доста самотна, а вятърът свистеше така силно около нея, че тя почти оглуша. В началото тя се чудеше дали ще се разбие на парченца, когато къщата падне пак; но тъй като часовете минаваха и нищо ужасно не се случи, тя спря да се тревожи и реши да изчака спокойно и да види какво ще донесе бъдещето. Най-накрая тя долази по люлеещия се под до леглото си и си легна на него; а Тото я последва и си легна до нея. Въпреки клатушкането на къщата и воя на вятъра, Дороти скоро затвори очите си и заспа дълбоко.

